

[Udenrigsministeren]

tragtning af den åbenbare betydning, det må tillægges, at de ni også på dette punkt vedrørende det sydlige Afrika kan tale med én stemme, vil det blive en sag, som vi i vort formandskab vil give meget høj prioritet. Samtidig er det en sag, som er gjort til genstand for indgående overvejelser i den nordiske kreds, hvor det også på dansk initiativ er på hvert mødes dagsorden. Det betyder, at vi befinder os i en særlig central placering, hvad dette spørgsmål angår.

I betragtning af de udfordringer, som den internationale situation stiller os over for, må det forventes, at der vil være et stigende behov for, at de ni – i det omfang det nu er muligt – opræder sammen udadtil. Ikke for at lukke sig af for omverdenen – netop ikke – men for at muliggøre et åbent og tillidsfuldt samarbejde på lige fod med andre lande og landgrupper.

Lad mig til slut forsøge at sammenfatte regeringens Europapolitik med henblik på formandskabsopgaven:

Regeringen vil gøre en målbevidst indsats for at fastholde og udbygge de mange positive resultater af De europæiske Fællesskabers virke gennem 20 år.

Regeringen vil ikke mindst bestræbe sig på at bekæmpe de nedbrydende virkninger af det økonomiske tilbageslag for den internationale samhandel og solidariteten med omverdenen. EF vil kunne yde et konstruktivt bidrag hertil, bl. a. gennem GATT-forhandlingerne og i nord/syd-dialogen.

Regeringen vil fortsat lægge vægt på Fællesskabernes åbenhed og ansvar udadtil. Det gælder i forhold til EF-landenes naboer i Europa, ikke kun de vestlige demokratier, som vi står særlig nær, men også de østeuropæiske lande. Og det gælder helt og stærkt i forhold til udviklingslandene.

Ved at fremme disse tre målsætninger håber vi at kunne yde et dansk bidrag til EFs indsats for at vende visse træk i de sidste fire års internationale udvikling.

Denne udvikling, hvis kendetegn er den uhyggeligt store arbejdsløshed og afmagten over for store internationale økonomiske og politiske problemer, kan bedst bekæmpes ved at skabe fornyet tillid til, at den industrialiserede verden, hvortil EF-landene hører, både kan og vil gøre den konkrete samarbejdsindsats, som er nødvendig. Det er et

spørgsmål om politisk vilje og politisk mod til samarbejde.

Formandskabet i EF er i den nuværende situation en ganske særlig udfordring og indebærer et ansvar, som regeringen vil gøre sit bedste for at leve op til. Vi håber, og vi venter, at folketinget vil medvirke til det samarbejde, som er forudsætningen for, at vi kan aflevere et lidt bedre EF, den dag formandskabet ophører.

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Vi går herefter over til debatten. Taletid indtil 20 minutter.

Erik Holst (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for den både fyldige og meget realistiske og – det synes jeg også man må sige – afbalancerede beretning, der her blev afgivet om regeringens politiske holdning til det næste halve års medlemskab i formandsstolen.

Jeg tror, det er rigtigt, at vi gør os klart, at EF får ikke løst alle udestående problemer, i den tid Danmark har ansvaret for formandskabet, og Danmark får ikke løst alle indre problemer, blot fordi vi er formand for EFs Ministerråd.

Selv om vi vel nok må sige, at der kan bygges på nogle af de erfaringer, vi fik i 1973 i en lignende situation, hvor vi kun et halvt år efter medlemskabet af EF blev sat på en tilsvarende post, er opgaverne i dag meget anderledes. Dengang havde vi ingen erfaringer, og vi havde ingen erfaringer, der kunne anvendes til opbygning af et administrativt apparat. Det har vi i dag, og vi har mange embedsmænd med meget store erfaringer på et område, som vi dengang vel stod mere fremmede over for. Jeg vil også sige, at de forhold, der findes i dag i EF, er væsentligt anderledes end dem, der fandtes for 5 år siden. Vi står over for meget, meget større problemer, end vi hidtil har stået over for i EF. Det er ulige lettere at etablere et samarbejde, når det går fremad, end når der er kriser. Men det er vel i krisituationerne, at et samarbejdes værdi skal fastslås.

Regeringens samarbejde og samspil med folketingets markedsudvalg er vel nu efterhånden også slebet så meget til, at man kan sige, at det er inde i en aldeles positiv ramme. Hvis man var minister, ville man måske